

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0247

Nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia (2015/2277(INI))

(2018/C 086/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając szczyt Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zrównoważonego rozwoju oraz dokument końcowy przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne w dniu 25 września 2015 r., zatytułowany „Przekształcenie naszego świata: agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030”, a w szczególności zawarty w niej cel zrównoważonego rozwoju nr 2, tj. wyeliminowanie głodu, osiągnięcie bezpieczeństwa żywnościowego, zapewnienie lepszego odżywiania i promocja zrównoważonego rolnictwa ⁽¹⁾,
- uwzględniając porozumienie paryskie Stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, przyjęte w dniu 12 grudnia 2015 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając kompleksowy program rozwoju rolnictwa w Afryce uzgodniony przez Unię Afrykańską w 2002 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając szczyt głów państw Unii Afrykańskiej w Maputo (Mozambik) w 2003 r., na którym rządy państw Unii Afrykańskiej uzgodniły, że będą inwestować ponad 10 % swoich łącznych wydatków z budżetów krajowych w sektor rolnictwa ⁽⁴⁾,
- uwzględniając zgromadzenie głów państw i szefów rządów Unii Afrykańskiej w lipcu 2012 r., na którym rok 2014 ogłoszono Rokiem rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce ⁽⁵⁾, uświetniając dziesiątą rocznicę przyjęcia kompleksowego programu rozwoju rolnictwa w Afryce,
- uwzględniając deklarację w sprawie „przyspieszonego wzrostu rolnictwa i transformacji w kierunku wspólnego dobrobytu i lepszych warunków życia” przyjętą podczas szczytu głów państw Unii Afrykańskiej w Malabo (Gwinea Równikowa) w dniu 27 czerwca 2014 r., w której rządy państw Unii Afrykańskiej ponowiły zobowiązanie do przeznaczania co najmniej 10 % wydatków publicznych na rolnictwo ⁽⁶⁾,
- uwzględniając inicjatywę grupy G8 z L'Aquila (2009 r.) na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego ⁽⁷⁾,
- uwzględniając ramy i wytyczne Unii Afrykańskiej w sprawie polityki gruntowej w Afryce, przyjęte podczas Wspólnej Konferencji ministrów ds. rolnictwa, gospodarki gruntowej i inwentarza żywego w 2009 r. w Addis Abebie (Etiopia) ⁽⁸⁾, jak również deklarację w sprawie gruntów w Afryce ⁽⁹⁾ i związanych z tym wyzwań przyjętą podczas szczytu głów państw Unii Afrykańskiej w lipcu 2009 r. w Syrcie, wzywającą do skutecznego wdrożenia ram i wytycznych,
- uwzględniając zasady przewodnie w sprawie inwestycji gruntowych na dużą skalę w Afryce, przyjęte podczas spotkania Wspólnej Konferencji ministrów rolnictwa, rozwoju obszarów wiejskich, rybołówstwa i akwakultury Unii Afrykańskiej w dniach 1–2 maja 2014 r. w Addis Abebie ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/70/1

⁽²⁾ UN FCCC/CP/2015/L.9/Rev.1

⁽³⁾ <http://www.nepad.org/system/files/caadp.pdf>

⁽⁴⁾ Assembly/AU/Decl.7(II)

⁽⁵⁾ Assembly/AU/Decl.449(XIX)

⁽⁶⁾ Assembly/AU/Decl.1(XXIII)

⁽⁷⁾ <http://www.ifad.org/events/g8/statement.pdf>

⁽⁸⁾ <http://www.uneca.org/publications/framework-and-guidelines-landpolicy-africa>

⁽⁹⁾ Assembly/AU/Decl.1(XIII) Rev.1

⁽¹⁰⁾ <http://www.uneca.org/publications/guiding-principles-large-scale-land-based-investments-africa>

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- uwzględniając deklaracje z maja 2013 r. afrykańskich organizacji społeczeństwa obywatelskiego zatytułowaną „Modernizacja afrykańskiego rolnictwa – kto na tym korzysta?”⁽¹⁾,
- uwzględniając deklarację Djimini organizacji drobnych producentów rolnych Afryki Zachodniej przyjętą w dniu 13 marca 2014 r.⁽²⁾,
- uwzględniając opracowane przez FAO „Dobrowolne wytyczne dla wsparcia stopniowej realizacji prawa do odpowiedniego pożywienia w kontekście krajowego bezpieczeństwa żywnościowego” z 2004 r.⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie zespołu ds. międzynarodowej oceny wpływu nauk i technologii rolniczych na rozwój (IAASTD) z 2009 r. zatytułowane „Rolnictwo na rozdrożu”⁽⁴⁾,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r.⁽⁵⁾,
- uwzględniając Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) z 1979 r.⁽⁶⁾,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów z 1987 r.⁽⁷⁾,
- uwzględniając Deklarację praw ludów tubylczych ONZ z 2007 r.⁽⁸⁾,
- uwzględniając podstawowe zasady i wytyczne ONZ w sprawie eksmisji i wysiedleń związanych z rozwojem z 2007 r.⁽⁹⁾,
- uwzględniając wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka, przyjęte przez Radę Praw Człowieka w 2011 r.⁽¹⁰⁾, oraz Wytyczne OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych, zaktualizowane w 2011 r.⁽¹¹⁾,
- uwzględniając Partnerstwo z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju z 2011 r.⁽¹²⁾,
- uwzględniając dobrowolne wytyczne w zakresie odpowiedzialnego zarządzania tytułami własności do ziemi, łowisk i lasów (VGGT) z 2012 r.⁽¹³⁾,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję o ochronie nowych odmian roślin (Konwencja UPOV) z 1991 r.⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając Międzynarodowy traktat o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa (ITPGRFA) z 2001 r.⁽¹⁵⁾,
- uwzględniając Konwencję o różnorodności biologicznej z 1992 r. oraz związany z nią protokół kartageński o bezpieczeństwie biologicznym z 2000 r., a także protokół z Nagoi o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów z 2010 r.⁽¹⁶⁾,
- uwzględniając afrykańską ustawę wzorcową o bezpieczeństwie biologicznym⁽¹⁷⁾,

⁽¹⁾ <http://acbio.org.za/modernising-african-agriculture-who-benefits-civil-society-statement-on-the-g8-agra-and-the-african-unions-caadp/>

⁽²⁾ https://www.grain.org/bulletin_board/entries/4914-djimini-declaration

⁽³⁾ <http://www.fao.org/docrep/009/y7937e/y7937e00.htm>

⁽⁴⁾ <http://www.unep.org/dewa/Assessments/Ecosystems/IAASTD/tabid/105853/Default.aspx>

⁽⁵⁾ https://treaties.un.org/pages/ViewDetails.aspx?src=IND&mtdsq_no=IV-4&chapter=4&lang=en

⁽⁶⁾ <http://www.un.org/womenwatch/daw/cedaw/>

⁽⁷⁾ <http://www.achpr.org/instruments/achpr/>

⁽⁸⁾ http://www.un.org/esa/socdev/unpfii/documents/DRIPS_en.pdf

⁽⁹⁾ <http://www.ohchr.org/EN/Issues/Housing/Pages/ForcedEvictions.aspx>

⁽¹⁰⁾ <https://www.unglobalcompact.org/library/2>

⁽¹¹⁾ <http://www.oecd.org/corporate/mne/oecdguidelinesformultinationalenterprises.htm>

⁽¹²⁾ <http://www.oecd.org/development/effectiveness/busanpartnership.htm>

⁽¹³⁾ <http://www.fao.org/nr/tenure/voluntary-guidelines/en/>

⁽¹⁴⁾ <http://www.upov.int/upovlex/en/conventions/1991/content.html>

⁽¹⁵⁾ <http://www.planttreaty.org/>

⁽¹⁶⁾ <https://www.cbd.int/>

⁽¹⁷⁾ <http://hrst.au.int/en/biosafety/modellaw>

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- uwzględniając rezolucję w sprawie ustawodawstwa gruntowego na rzecz suwerenności żywnościowej przyjętą przez Zgromadzenie Parlamentarne Frankofonii w dniu 12 lipca 2012 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję w sprawie społecznego i środowiskowego wpływu pasterstwa w państwach AKP, przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE w dniu 27 listopada 2013 r. w Addis Abebie ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Unijne zasady ramowe dotyczące wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym” ⁽³⁾, przyjęty w dniu 31 marca 2010 r., oraz konkluzje Rady z dnia 10 maja 2010 r. w sprawie ram politycznych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 28 maja 2013 r. w sprawie bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego ⁽⁵⁾,
- uwzględniając plan działania Komisji z lipca 2014 r. w zakresie żywienia ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2011 r. w sprawie zasad ramowych Unii Europejskiej dotyczących wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie podejścia UE do kwestii odporności i działań zmniejszających ryzyko związane z klęskami żywiołowymi w krajach rozwijających się: wyciąganie wniosków z kryzysu bezpieczeństwa żywnościowego ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2014 r. w sprawie roli praw własności, systemu własności oraz tworzenia dobrobytu w procesie likwidacji ubóstwa i wzmocnienia zrównoważonego rozwoju w krajach rozwijających się ⁽⁹⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie Tanzanii, w szczególności kwestii zawłaszczania ziemi ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając oświadczenie Global Convergence of Land and Water Struggles (Globalne porozumienie walczących o ziemię i wodę) wydane w marcu 2015 r. przez Światowe Forum Społeczne w Tunisie ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawie wystawy Expo 2015 w Mediolanie zatytułowanej „Wyżywić planetę, energia do życia” ⁽¹²⁾,
- uwzględniając fakt, że afrykańskie społeczeństwo obywatelskie domagało się umieszczenia suwerenności żywnościowej i prawa do żywności w programie prac niemieckiego przewodnictwa grupy G7 w czerwcu 2015 r. ⁽¹³⁾,
- uwzględniając „Kartę mediolańską” ⁽¹⁴⁾ będącą efektem wystawy Expo 2015: „Wyżywić planetę, energia do życia” i podpisaną przez ponad milion głów państw, rządów i zwykłych obywateli, która wzywa każdego obywatela, stowarzyszenie, przedsiębiorstwo i instytucję krajową i międzynarodową do wywiązania się ze swoich zobowiązań w celu zapewnienia przyszłym pokoleniom prawa do pożywienia i która obejmuje wiążące zobowiązania do zapewnienia skutecznego prawa do pożywienia na świecie,

⁽¹⁾ http://apf.francophonie.org/IMG/pdf/2012_07_session_58_Resolution_Regulation_du_foncier.pdf

⁽²⁾ Dz.U. C 64 z 4.3.2014, s. 31.

⁽³⁾ COM(2010)0127

⁽⁴⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/foraff/114357.pdf

⁽⁵⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_Data/docs/pressdata/EN/foraff/137318.pdf

⁽⁶⁾ SWD(2014)0234

⁽⁷⁾ Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 75.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0578.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0250.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0073.

⁽¹¹⁾ <http://viacampesina.org/en/index.php/main-issues-mainmenu-27/agrarian-reform-mainmenu-36/1775-declaration-of-the-global-convergence-of-land-and-water-struggles>

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0184.

⁽¹³⁾ <http://afsafrica.org/wp-content/uploads/2015/05/AFSA-Demands-to-the-Germany-G7-Presidency-Agenda.pdf>

⁽¹⁴⁾ http://carta.milano.it/wp-content/uploads/2015/04/Polish_version_Milan_Charter.pdf

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- uwzględniając, że Komitet ONZ ds. Światowego Bezpieczeństwa Żywnościowego jest odpowiednim forum międzynarodowego porozumienia w sprawie wytycznych politycznych w tej kwestii i właśnie w ramach tego forum głos mają wszystkie zainteresowane strony;
 - uwzględniając „miejski pakt na rzecz polityki żywnościowej w Mediolanie” z dnia 15 października 2015 r.⁽¹⁾ promowany przez miasto Mediolan, który został podpisany przez 113 miast na całym świecie, który został przekazany Sekretarzowi Generalnemu ONZ Ban Ki Moonowi i który podkreśla kluczową rolę miast w opracowywaniu strategii politycznych w zakresie żywności,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie sytuacji w Etiopii⁽²⁾,
 - uwzględniając przesłuchanie w sprawie nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia zorganizowane w dniu 1 grudnia 2015 r. przez Komisję Rozwoju⁽³⁾,
 - uwzględniając badanie zatytułowane „Nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia w Afryce”, opracowane przez prof. Oliviera de Schuttera na zlecenie Komisji Rozwoju i opublikowane w listopadzie 2015 r. przez Dyрекcję Generalną ds. Polityki Zewnętrznej⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A8-0169/2016),
- A. mając na uwadze, że nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia w Afryce ma poprawić bezpieczeństwo żywnościowe i żywienia, pomagając 50 mln osób w Afryce Subsaharyjskiej wydzwignąć się z ubóstwa do 2020 r.; mając na uwadze, że kraje uczestniczące wynegocjowały krajowe ramy współpracy określające zobowiązania do usprawnienia inwestycji prywatnych w sektorze rolnictwa w Afryce;
- B. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich trzydziestu lat zaniedbywano w Afryce inwestycje w małe gospodarstwa rolne, podczas gdy uzależnienie krajów o niskim dochodzie od importu żywności znacznie wzrosło, przez co stały się one narażone na wahania cen na rynkach międzynarodowych;
- C. mając na uwadze, że duże partnerstwa publiczno-prywatne podejmują ryzyko tworząc pozycje dominujące dużych spółek rolnych w afrykańskim rolnictwie, które wypierają przedsiębiorstwa lokalne;
- D. mając na uwadze, że inwestycje prywatne zrealizowane w ramach nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia dotyczyły ponad 8,2 mln drobnych producentów i wygenerowały ponad 21 000 miejsc pracy, z czego ponad połowa jest zarezerwowana dla kobiet;
- E. mając na uwadze, że kryzys żywnościowy z 2008 r. spowodował, że powszechnie uznano potrzebę wspierania drobnych producentów rolnych produkujących żywność na potrzeby rynków krajowych;
- F. mając na uwadze, że uruchomienie programów dostosowania strukturalnego na początku lat 80. XX w. przyczyniło się do rozwoju rolnictwa ukierunkowanego na eksport, a priorytetem było zwiększanie produkcji upraw komercyjnych przeznaczonych na rynki światowe; mając na uwadze, że taki wybór sprzyjał wysoko kapitałowym i wysoko zmechanizowanym formom produkcji na dużą skalę, natomiast w porównaniu z tą produkcją małe gospodarstwa rolne były stosunkowo zaniedbane;
- G. mając na uwadze, że rynki międzynarodowe będą w przyszłości bardziej niestabilne; mając na uwadze, że państwa nie powinny ryzykować, że nadmiernie uzależnią się od importu, lecz raczej inwestować głównie w krajową produkcję żywności, aby zbudować odporność;
- H. mając na uwadze, że rolnicy prowadzący gospodarstwa rodzinne i drobni producenci rolni muszą znaleźć się w centrum nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia;
- I. mając na uwadze, że bezpieczeństwo żywnościowe w krajach rozwijających się zależy w dużej mierze od zrównoważonego wykorzystania zasobów naturalnych;

⁽¹⁾ <http://www.foodpolicymilano.org/wp-content/uploads/2015/10/Milan-Urban-Food-Policy-Pact-EN.pdf>

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0023.

⁽³⁾ <http://www.europarl.europa.eu/committees/pl/deve/events.html?id=20151201CHE00041>

⁽⁴⁾ [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2015/535010/EXPO_STU\(2015\)535010_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2015/535010/EXPO_STU(2015)535010_EN.pdf)

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- J. mając na uwadze, że tzw. ośrodki wzrostu mają przyciągnąć międzynarodowych inwestorów poprzez udostępnianie gruntów dużym spółkom prywatnym i że nie może się to odbywać kosztem rolników prowadzących gospodarstwa rodzinne;
- K. mając na uwadze, że umowy w sprawie nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia nie zawierają żadnego konkretnego wskaźnika mierzącego poziom głodu i niedożywienia;
- L. mając na uwadze, że rolnicy prowadzący gospodarstwa rodzinne i drobni producenci rolni wykazali, że potrafią wytwarzać zróżnicowane produkty i w sposób zrównoważony zwiększać produkcję żywności, stosując praktyki rolnictwa ekologicznego;
- M. mając na uwadze, że system monokultury zwiększa zależność od nawozów sztucznych i pestycydów, prowadzi do masowej degradacji gruntów oraz przyczynia się do zmiany klimatu;
- N. mając na uwadze, że rolnictwo jest odpowiedzialne za co najmniej 14 % łącznych emisji gazów cieplarnianych, głównie z powodu stosowania nawozów azotowych;
- O. mając na uwadze, że istnieją różne formy własności gruntów (zwyczajowe, publicznoprawne i prywatnoprawne), lecz nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia odnosi się niemal wyłącznie do nadawania tytułów prawnych do gruntów w celu uregulowania praw ich posiadaczy;
- P. mając na uwadze, że w 2050 r. 70 % światowej populacji będzie mieszkało w miastach i kwestia żywności będzie coraz bardziej wymagała działań na szczeblu światowym i lokalnym;
- Q. mając na uwadze, że nadanie tytułu prawnego nie stanowi jedynej gwarancji ochrony przed wywłaszczeniem i przesiedleniem;
- R. mając na uwadze, że płeć jest bardzo ważnym wymiarem inwestycji w rolnictwo w Afryce; mając na uwadze, że kobiety mieszkające na wsi są od dawna dyskryminowane pod względem dostępu do szeregu zasobów produkcyjnych, w tym do ziemi, kredytów, nakładów i usług;
- S. mając na uwadze, że do niedawna wsparcie dla rolnictwa ukierunkowane było na uprawy eksportowe zarządzane przez mężczyzn, przez co to w większości kobietom przypadało zadanie produkcji żywności na potrzeby bytowe rodziny;
- T. mając na uwadze, że FAO szacuje, iż na świecie utracono ok. 75 % różnorodności genetycznej roślin; mając na uwadze, że erozja genetyczna na szeroką skalę zwiększa naszą podatność na zmianę klimatu oraz na nowe szkodniki i choroby;
- U. mając na uwadze, że kontrola, własność i dostępność cenowa nasion to niezbędne warunki zapewniające ubogim rolnikom trwałość bezpieczeństwa żywnościowego;
- V. mając na uwadze, że należy chronić prawo rolników do namnażania, wykorzystywania, wymiany i sprzedaży ich własnego materiału siewnego;
- W. mając na uwadze, że wypełnienie luk żywieniowych w Afryce jest podstawowym elementem globalnej agendy zrównoważonego rozwoju; mając na uwadze, że niewłaściwe odżywianie wynika z wielu powiązanych ze sobą procesów, które obejmują opiekę zdrowotną, edukację, warunki sanitarne i higienę, dostęp do zasobów, umocnienie pozycji kobiet i inne;
- X. mając na uwadze, że zobowiązania podjęte na mocy krajowych ram współpracy dotyczących reform regulacyjnych w sektorze nasion mają na celu wzmocnienie praw hodowców roślin kosztem aktualnych systemów zaopatrywania w materiał siewny zarządzanych przez rolników, na których to systemach najubożsi rolnicy nadal w znacznej mierze polegają;

Investycje rolne w Afryce i realizacja celów zrównoważonego rozwoju

1. zwraca uwagę, że niektóre z krajowych ram współpracy dotyczą rozwoju specjalnych obszarów gospodarczych, mając na celu maksymalizację inwestycji poprzez rozmaite inicjatywy – od dotyczących infrastruktury drogowej i energetycznej po dotyczące podatków, ceł i systemów regulujących własność gruntów; podkreśla również potrzebę poprawy dostępu do wody i skoncentrowania się na tym celu, przy jednoczesnym zwiększaniu edukacji w zakresie wyżywienia oraz dzieleniu się najlepszymi praktykami;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

2. zauważa, że polityki inwestycji rolnych koncentrują się głównie na operacjach nabywania gruntów na dużą skalę oraz na rolnictwie zorientowanym na eksport i zazwyczaj niezwiązanym z gospodarką lokalną; zauważa, że rozwój ekstensywnego nawadniania na docelowych geograficznych obszarach inwestycyjnych może ograniczyć dostępność wody dla innych użytkowników, na przykład drobnych producentów rolnych lub pasterzy; podkreśla, że w tych okolicznościach potencjał przyczyniania się megapartnerstw publiczno-prywatnych do redukcji ubóstwa i większego bezpieczeństwa żywności musi zostać krytycznie oceniony i zwiększony; podkreśla, że polityki inwestycji rolnych powinny być powiązane i powinny wspierać rozwój lokalnej gospodarki, w tym rolników prowadzących gospodarstwa rodzinne i drobnych producentów rolnych; przypomina, że w wytycznych FAO w zakresie własności zaleca się zapewnienie dostępu do ziemi, aby umożliwić rodzinom produkowanie żywności na potrzeby konsumpcji domowej oraz zwiększenie dochodów gospodarstwa domowego; podkreśla, że duże inwestycje w grunty w Afryce powinny opierać się na tych wytycznych, zapewniając drobnym producentom rolnym i społecznościom lokalnym dostęp do ziemi, wspierając inwestycje w lokalne MSP i dbając o to, by partnerstwa publiczno-prywatne przyczyniały się do bezpieczeństwa żywnościowego oraz ograniczenia ubóstwa i nierówności;
3. podkreśla, że proces decyzyjny w tych ramach współpracy nie przewidywał udziału wszystkich zainteresowanych stron, lecz raczej wykluczył, między innymi, społeczności wiejskie, pracowników sektora rolnego, drobnych rolników, rybaków i ludność tubylczą i nie uwzględnił ich prawa do udziału w tym procesie;
4. ubolewa nad tym, że uruchamiając nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia, nie przeprowadzono konsultacji z afrykańskimi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla, że udział grup, które borykają się z problemem braku bezpieczeństwa żywnościowego, w polityce ich dotyczącej powinien być fundamentem wszystkich strategii politycznych dotyczących bezpieczeństwa żywnościowego;
5. przypomina, że nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia zobowiązał się do promowania wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu, który opiera się na rolnictwie, wspiera produkcję rolną na małą skalę oraz pomaga ograniczyć ubóstwo, głód i niedożywienie; polega, że w tym celu nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia musi możliwie jak najbardziej ograniczyć stosowanie nawozów sztucznych i pestycydów, biorąc pod uwagę ich skutki zdrowotne i ekologiczne dla lokalnych społeczności, takie jak utrata różnorodności biologicznej i erozja gleb;
6. krytykuje założenie, że inwestycje przedsiębiorstw w rolnictwo automatycznie poprawiają bezpieczeństwo żywnościowe i żywienie oraz ograniczają ubóstwo;
7. odnotowuje sprawozdanie G-20 z 2011 r., w którym podkreślono, że inwestycje dokonywane pod kątem korzyści podatkowych mogą mieć charakter przejściowy; przypomina, że liczne badania motywacji inwestorów wykazują neutralny lub negatywny wpływ specjalnych zachęt podatkowych na ich decyzje inwestycyjne ⁽¹⁾;
8. zauważa, że zachęty podatkowe, w tym zwolnienie z podatku od osób prawnych w specjalnych strefach ekonomicznych pozbawiają kraje afrykańskie dochodów z podatków, które mogłyby być źródłem istotnych publicznych inwestycji w rolnictwo, w szczególności w programy żywieniowe i bezpieczeństwa żywnościowego ⁽²⁾;
9. wzywa rządy i darczyńców do zawieszenia lub przeglądu strategii politycznych, projektów i doradztwa, które bezpośrednio wspierają i ułatwiają zawłaszczanie ziemi za pomocą zdecydowanie niesprawiedliwych projektów i inwestycji lub pośrednio stanowią zachętę do zwiększenia presji na ziemię i na zasoby naturalne i mogą być przyczyną poważnych naruszeń praw człowieka; wzywa do zastąpienia ich strategiami politycznymi chroniącymi i priorytetowo traktującymi potrzeby drobnych producentów, w szczególności kobiety, oraz zapewniającymi zrównoważone użytkowanie ziemi;
10. przestrzega przed powieleniem w Afryce azjatyckiego modelu zielonej rewolucji z lat 60. XX wieku oraz ignorowaniem jego negatywnych skutków społecznych i środowiskowych; przypomina, że promowanie zrównoważonego rolnictwa zalicza się do celów zrównoważonego rozwoju, które mają zostać osiągnięte do 2030 r.;
11. z niepokojem zauważa, że w Malawi nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia promuje ekspansję produkcji tytoniu zamiast wspierania alternatywnych źródeł utrzymania zgodnie z zobowiązaniami na mocy Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu z 2005 r. i zobowiązaniami podjętymi w programie działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030;

⁽¹⁾ Prezentacja E. Mwachingi, (Global Tax Simplification Team, Grupa Banku Światowego, „Results of investor motivation survey conducted in the EAC” [Wyniki ankiety badającej poziom motywacji inwestorów przeprowadzonej we Wspólnocie Wschodnioafrykańskiej], Lusaka, 12 lutego 2013 r.

⁽²⁾ „Supporting the development of more effective tax systems” [Wspieranie rozwoju efektywniejszych systemów podatkowych] – sprawozdanie MFW, OECD i Banku Światowego dla grupy roboczej G-20, 2011 r.

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

12. apeluje do państw członkowskich o podjęcie wysiłków w celu przekształcenia nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia w rzeczywiste narzędzie zrównoważonego rozwoju i instrument wsparcia dla rodzinnych gospodarstw rolnych i gospodarek lokalnych w regionie Afryki Subsaharyjskiej, przypominając, że rolnicy prowadzący gospodarstwa rodzinne i drobni producenci rolni produkują ok. 80 % żywności na świecie oraz odpowiadają za 60 % zatrudnienia w tym regionie;

13. zauważa z niepokojem, że krajowe ramy współpracy odnoszą się tylko częściowo do międzynarodowych standardów definiujących odpowiedzialne inwestycje w rolnictwo, a ponadto nie odnoszą się do Dobrowolnych wytycznych dla wsparcia stopniowej realizacji prawa do odpowiedniego pożywienia w kontekście krajowego bezpieczeństwa żywnościowego FAO z 2004 r. ani do obowiązku inwestorów prywatnych, jakim jest szanowanie praw człowieka;

14. wzywa UE i państwa członkowskie, jako, wspólnie, największego darczyńcę pomocy rozwojowej na świecie, do:

- zadbania o to, by inwestorzy mający siedzibę w UE przestrzegali praw wspólnot lokalnych i potrzeb drobnych rolników, zachęcali pozostałych partnerów sojuszu do przestrzegania tych praw, stosowali oparte na prawach człowieka podejście do ram współpracy, łącznie z zawarciem w ich planach inwestycyjnych gwarancji środowiskowych, społecznych i dotyczących gruntów i praw człowieka oraz najwyższych standardów przejrzystości;
- zadbania o to, by inwestorzy mający siedzibę w UE wdrażali politykę odpowiedzialności społecznej przy opracowywaniu umów o pracę i nie wykorzystywali swojej przewagi ekonomicznej nad pracownikami wywodzącymi się z lokalnych społeczności;
- wspierania i ochrony lokalnych afrykańskich przedsiębiorstw i zainteresowanych podmiotów będących podstawowymi podmiotami i beneficjentami inicjatyw sojuszu,
- wdrożenia ostatnich decyzji WTO dotyczących zniesienia rolnych subsydiów wywozowych, które zakłócają rynki lokalne i niszczą źródła utrzymania w krajach rozwijających się,
- usunięcia barier taryfowych, które zniechęcają kraje afrykańskie do zwiększania wartości dodanej surowców na szczeblu lokalnym;

15. wzywa kraje uczestniczące do:

- zadbania o to, by reformy administracyjne, podatkowe czy finansowe nie zwalniały inwestorów z wnoszenia należytego wkładu do podstawy opodatkowania krajów uczestniczących, ani nie doprowadzały do niesprawiedliwej przewagi inwestorów nad drobnymi producentami rolnymi;
- dopilnowania, by ich rządy zachowały prawo do ochrony krajowych rynków rolno-spożywczych za pośrednictwem odpowiednich stawek i systemów podatkowych, które są szczególnie niezbędne w walce ze spekulacjami finansowymi i unikaniem opodatkowania,
- przyjęcia strategii politycznych propagujących odpowiedzialny handel i do zobowiązania się do usunięcia barier taryfowych, które zakłócają regionalną wymianę handlową;

Rządzenie, własność i odpowiedzialność

16. przypomina, że strony nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia zobowiązały się do uwzględnienia „dobrowolnych wytycznych dla wsparcia stopniowej realizacji prawa do odpowiedniego pożywienia w kontekście krajowego bezpieczeństwa żywnościowego” FAO, i apeluje do stron nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia o zobowiązanie się do wdrożenia międzynarodowych standardów określających odpowiedzialne inwestycje w rolnictwie oraz do przestrzegania wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, a także Wytycznych OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych;

17. nalega, aby nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia wzmocnił dobre zarządzanie zasobami naturalnymi, gwarantując zwłaszcza dostęp ludności do jej zasobów oraz chroniąc jej prawa w ramach umów dotyczących transakcji związanych z zasobami naturalnymi;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

18. wzywa Unię Europejską, w porozumieniu z Organizacją Narodów Zjednoczonych, aby promowała wiążące przyjęcie przez wszystkie państwa członkowskie „Karty mediolańskiej” i zawartych w niej zobowiązań;
19. przypomina o znaczeniu, jakie dla zrównoważonego rolnictwa ma regulacja wodna oraz walka ze zmianą klimatu; wzywa wszystkich partnerów nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia do położenia nacisku na poprawę dostępu do wody i do technik nawadniania oraz do wzmocnienia ochrony środowiska i gleb;
20. wzywa Unię Europejską, aby w porozumieniu z Organizacją Narodów Zjednoczonych promowała przyjęcie i rozpowszechnianie „miejskiego paktu na rzecz polityki żywnościowej w Mediolanie”;
21. apeluje do uczestniczących stron o zobowiązanie się do wdrożenia międzynarodowych standardów regulujących podejście do inwestowania w duchu praw człowieka, w tym ram i wytycznych Unii Afrykańskiej w sprawie polityki gruntowej w Afryce oraz zasad przewodnich w sprawie inwestycji gruntowych na dużą skalę w Afryce;
22. wzywa do opublikowania pełnej treści wszystkich listów intencyjnych dotyczących krajowych ram współpracy; podkreśla potrzebę posiadania solidnych ram instytucjonalnych i prawnych zapewniających sprawiedliwy podział ryzyka i korzyści; podkreśla, że aktywny udział społeczeństwa obywatelskiego w pracach nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia ma kluczowe znaczenie dla wzmocnienia przejrzystości i realizacji jego celów; przypomina, że należy wspierać dialog i konsultacje ze wszystkimi grupami społeczeństwa obywatelskiego;
23. ubolewa, że jedyny wskaźnik wspólny dla 10 ram współpracy w ramach sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia to wskaźnik „prowadzenia działalności” Banku Światowego;
24. podkreśla, że spółki prywatne zaangażowane w wielostronne inicjatywy na rzecz rozwoju powinny ponosić odpowiedzialność za swoje działania; w związku z tym wzywa strony nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia do sporządzania rocznych sprawozdań dotyczących działań podjętych w ramach sojuszu, które to sprawozdania powinny być publiczne i dostępne dla ludności i społeczności lokalnych, oraz do stworzenia niezależnego mechanizmu odpowiedzialności, w tym mechanizmu odwoławczego dla ludności i społeczności lokalnych; podkreśla również, że inwestycje nowego sojuszu mające wpływ na prawa do gruntów muszą być przedmiotem wcześniejszego niezależnego badania oddziaływania na prawa do gruntów i muszą być zgodne z dobrowolnymi wytycznymi FAO w zakresie odpowiedzialnego zarządzania tytułami prawnymi do gruntów, łowisk i lasów;
25. zauważa, że przedsiębiorstwa wielonarodowe działające w ramach nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia faworyzują kontraktację na szeroką skalę, co grozi marginalizacją drobnych producentów rolnych; wzywa dziesięć państw afrykańskich będących w nowym sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia do dopilnowania, by kontraktacja przynosiła korzyści zarówno kupującym, jak i lokalnym dostawcom; uważa, że w tym celu zasadnicze znaczenie ma wzmocnienie np. organizacji rolniczych, aby poprawić pozycję negocjacyjną rolników;
26. podkreśla, że sektor prywatny już teraz zapewnia 90 % miejsc pracy w krajach partnerskich, a potencjał udziału sektora prywatnego jest niezaprzeczalny, ponieważ przedsiębiorstwa prywatne mają idealne warunki do bycia trwałą platformą uruchamiania zasobów krajowych, co jest podstawą każdego programu pomocy; podkreśla znaczenie przejrzystych ram regulacyjnych, które w sposób wyraźny określają prawa i obowiązki wszystkich podmiotów, w tym ubogich rolników i grup o szczególnych potrzebach, bez których to ram nie da się skutecznie chronić tych praw;
27. wzywa do odpowiedniej zmiany krajowych ram współpracy, tak aby skutecznie uporać się z zagrożeniami związanymi z zawieraniem umów kontraktacji oraz podobnych umów o produkcję rolną przez drobnych producentów, przez zapewnienie uczciwych warunków umownych, w tym uzgodnień cenowych, poszanowania praw kobiet, wsparcia dla zrównoważonego rolnictwa oraz odpowiednich mechanizmów rozwiązywania sporów;

Dostęp do gruntów i ochrona własności

28. ostrzega, że skupienie się wyłącznie na nadawaniu tytułów prawnych do gruntów często prowadzi do zaburzenia bezpieczeństwa drobnych producentów żywności oraz społeczności tubylczej, w szczególności kobiet – nieorientujących się w przysługujących im prawach do gruntu oraz narażonych na nieuczciwe transakcje w obrocie gruntami, niedobrowolne wywłaszczenie bądź nieotrzymanie godnego odszkodowania;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

29. podkreśla potrzebę dopilnowania, by drobni producenci rolni zajmowali stanowiska przywódcze, a ich własne niezależne organizacje mogłyby ich wówczas wspierać w kontrolowaniu swojej ziemi, zasobów naturalnych i programów;

30. z niepokojem zauważa, że inwestorzy i elity lokalne będące stroną umów dotyczących gruntów często opisują docelowe obszary jako „puste”, „jałowe” czy „niedostatecznie eksploatowane”, choć znikoma część gruntów w Afryce jest faktycznie jałowa, jeśli uwzględnić np. powszechność pasterstwa;

31. podkreśla, że 1,2 mld ludzi wciąż żyje bez stałego dostępu do ziemi albo zajmuje teren, do którego nie rości sobie formalnych praw, nie posiada tytułu prawnego ani dokumentu stwierdzającego wytyczone granice, ani też nie dysponuje prawnymi i finansowymi środkami umożliwiającymi zamianę nieruchomości w kapitał;

32. z zadowoleniem przyjmuje włączenie dobrowolnych wytycznych FAO z 2012 r. w zakresie odpowiedzialnego zarządzania tytułami prawnymi do gruntów, łowisk i lasów (VGGT) do wszystkich krajowych ram współpracy; wzywa do skutecznego wdrażania i systematycznej oceny zgodności z VGGT i z ramami celów zrównoważonego rozwoju w toku przeglądu krajowych ram współpracy;

33. nalega, aby nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia położył nacisk na zwalczanie zjawiska masowego wykupu gruntów rolnych, które narusza prawa człowieka, pozbawiając społeczności lokalne terenów, których potrzebują do produkcji pożywienia i wyżywienia swoich rodzin; przypomina, że w kilku krajach rozwijających się masowy wykup gruntów rolnych doprowadził ludność do uchodźstwa, pozbywając ją tym samym miejsca zamieszkania, pracy i środków do życia;

34. wzywa kraje uczestniczące do:

- zagwarantowania integracyjnych i pluralistycznych porozumień, które priorytetowo traktują prawa, potrzeby i interesy tych, którym prawa do gruntów zostały przyznane zgodnie z prawem, w szczególności drobnych rolników i małych rodzinnych gospodarstw rolnych; zagwarantowania w szczególności uzyskania dobrowolnej, uprzedniej i świadomej zgody wszystkich/wszelkich społeczności żyjących na gruntach, których własność jest przekazywana, i/lub gruntów, nad którymi kontrola jest przekazywana,
- wprowadzenia w życie wiążących krajowych środków przeciwko masowemu wykupowi gruntów rolnych, korupcji związanej z przenoszeniem praw własności do gruntu oraz wykorzystywaniu terenów do inwestycji spekulacyjnych,
- monitorowania przyznawania tytułów prawnych do gruntów i systemów certyfikacji, aby zagwarantować, że są one przejrzyste i nie koncentrują własności gruntów ani nie pozbawiają społeczności zasobów, z których korzystają;
- zadbania o to, aby pomoc finansowa nie służyła wspieraniu inicjatyw, które umożliwiają firmom przesiedlanie lokalnych społeczności;
- uznania wszystkich zasadnych praw do gruntów, w tym praw nieformalnych, rdzennych i mających źródło w zwyczaju, oraz zagwarantowania pewności prawa w zakresie gruntów; zgodnie z zaleceniem VGGT do wspierania nowych przepisów lub o skutecznego egzekwowania przepisów już obowiązujących, które przewidują skuteczne środki ochronne w przypadku transakcji na dużą skalę dotyczących gruntów, takie jak limity dozwolonych transakcji dotyczących gruntów, oraz regulują procedury zatwierdzania przez parlamenty krajowe transakcji wykraczających poza określoną skalę;
- zapewnienia przestrzegania zasady swobodnej, uprzedniej i świadomej zgody (FPIC) wszystkich społeczności dotkniętych inwestycjami masowego wykupu gruntów rolnych poprzez zapewnienie konsultacji gwarantujących równy udział wszystkich grup należących do społeczności lokalnych, zwłaszcza osób najbardziej wykluczonych i marginalizowanych;

35. przypomina również, że prawa użytkownika wywodzące się ze zwyczajowych tytułów prawnych do gruntów należy przeorganizować i chronić w systemie prawnym zgodnie z przepisami i orzeczeniami Afrykańskiej Komisji Praw Człowieka i Ludów;

36. wzywa do poddania nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia badaniu wpływu ex ante w zakresie praw do gruntów oraz uzależnienia przyznawania tych praw od dobrowolnej, uprzedniej i świadomej zgody ludności lokalnej, której to dotyczy;

37. popiera utworzenie solidnego i innowacyjnego mechanizmu monitorującego w ramach Komitetu ds. Światowego Bezpieczeństwa Żywnościowego (CFS); wzywa UE do zbudowania silnej pozycji, w konsultacji z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, aby przyczynić się do globalnego procesu monitorującego w czasie 43. sesji CFS w październiku 2016 r. w celu zapewnienia kompleksowej i gruntownej oceny wykorzystania i stosowania wytycznych w zakresie własności;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

38. wzywa rządy zainteresowanych państw do zapewnienia, że przedsiębiorstwa będą przeprowadzały kompleksową analizę potencjalnego wpływu ich działalności na prawa człowieka (należyta staranność) oraz do sporządzania i publikowania niezależnych ocen skutków ex ante w zakresie praw człowieka, praw socjalnych i praw z zakresu ochrony środowiska, a także do wzmocnienia i zagwarantowania dostępu do mechanizmów składania skarg w zakresie praw człowieka na szczeblu krajowym, które byłyby niezależne, przejrzyste, wiarygodne i odpowiedzialne;

39. wzywa strony nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia do wprowadzenia niezależnych mechanizmów wnoszenia skarg, przeznaczonych dla społeczności borykających się z problemem wywłaszczania z gruntów w wyniku projektów inwestycyjnych na szeroką skalę;

40. przypomina, że zwalczanie niedożywienia wymaga ścisłego powiązania sektorów rolnictwa, żywności i zdrowia publicznego;

Bezpieczeństwo żywnościowe, żywienie i zrównoważone gospodarstwa rodzinne

41. przypomina o potrzebie dokładania wszelkich starań z myślą o osiągnięciu celu zrównoważonego rozwoju nr 2 zakładającego lepsze żywienie, bezpieczeństwo żywnościowe i zwalczanie głodu; domaga się lepszego wsparcia na rzecz wzmocnienia pozycji spółdzielni rolniczych, które są kluczem do rozwoju rolnictwa i bezpieczeństwa żywności;

42. zauważa, że stabilność jest większa a emigracja niższa tam gdzie jest bezpieczeństwo żywnościowe oparte na zdrowych i aktywnych glebach i wydajnych ekosystemach rolniczych odpornych na zmiany klimatu;

43. podkreśla, że wysokiej jakości zróżnicowane odżywianie ma zasadnicze znaczenie i podkreśla, że powinno ono być podstawowym elementem (prze)budowy systemów żywnościowych;

44. wzywa zatem do przedsięwzięcia środków, aby zastąpić nadmierne uzależnienie od importowanej żywności odporną na zmiany krajową produkcją żywności, priorytetowo traktując lokalne uprawy, które spełniają wymogi żywieniowe; zauważa, że jest to coraz ważniejsze w miarę jak klimat i rynki stają się w coraz większym stopniu niestabilne;

45. przypomina, że samo zapotrzebowanie energetyczne nie może być wykorzystywane do określania stanu odżywienia;

46. zwraca uwagę na potrzebę strategii na rzecz zminimalizowania marnotrawstwa żywności w całym łańcuchu dostaw żywności;

47. podkreśla potrzebę ochrony różnorodności biologicznej w rolnictwie; wzywa państwa członkowskie UE do inwestowania w praktyki rolnictwa ekologicznego w krajach rozwijających się, zgodnie z konkluzjami zespołu ds. międzynarodowej oceny wpływu nauk i technologii rolniczych na rozwój (IAASTD), zaleceniami specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pożywienia, oraz zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju;

48. popiera rozwój polityki prowadzącej do zrównoważonego rolnictwa rodzinnego i zachęta dla rządów do tworzenia sprzyjających warunków (sprzyjająca polityka, odpowiednie przepisy, oparte na uczestnictwie metody planowania na rzecz dialogu politycznego, inwestycje) dla rozwoju rolnictwa rodzinnego;

49. wzywa rządy państw Afryki do:

— inwestowania w lokalne systemy żywnościowe w celu pobudzenia gospodarki na obszarach wiejskich, zapewnienia godnych miejsc pracy, sprawiedliwych siatek bezpieczeństwa socjalnego i praw pracowniczych, umocnienia kontroli demokratycznej nad dostępem do zasobów, w tym materiału siewnego rolników, oraz zagwarantowania faktycznego zaangażowania drobnych producentów w proces kształtowania i realizacji polityki; nalega w szczególności, aby nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia zachęcał do wprowadzania krajowego przemysłu przetwórczego do sektora rolnictwa, do poprawy technik konserwacji produktów spożywczych, oraz by umacniał powiązania między rolnictwem a handlem, aby budować rynki lokalne, krajowe i regionalne, które przynoszą korzyści rolnikom prowadzącym gospodarstwa rodzinne i oferują konsumentom żywność o wysokiej jakości po przystępnych cenach;

— unikania nadmiernej zależności systemów produkcji żywności od paliw kopalnych w celu ograniczenia zmienności cen oraz w celu złagodzenia skutków zmiany klimatu,

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

- tworzenia krótkich lokalnych i regionalnych łańcuchów dostaw żywności oraz odpowiedniej do tego celu infrastruktury związanej z magazynowaniem i infrastruktury komunikacyjnej, jako że krótkie łańcuchy dostaw żywności są najskuteczniejsze w walce z głodem i ubóstwem na obszarach wiejskich;
 - umożliwienia afrykańskim rolnikom dostępu do niekosztownych, niskonakładowych technologii przystosowanych do specyficznych dla Afryki wyzwań agronomicznych;
 - zachęcania do uprawiania szerokiej gamy w jak największym stopniu sezonowej pożywnej żywności lokalnej i w miarę możliwości przystosowanych do warunków lokalnych lub endemicznych odmian i gatunków, w tym owoców warzyw i orzechów, aby poprawić jakość żywności dzięki stałemu dostępowi do zróżnicowanych, pełnoziarnistych i niekosztownych produktów adekwatnych jeśli chodzi o jakość, ilość i różnorodność, a nie tylko kalorie, oraz zgodnych z wartościami kulturowymi danego regionu;
 - zobowiązania się do pełnego wdrożenia Międzynarodowego kodeksu wprowadzania do obrotu substytutów mleka matki oraz rezolucji przyjętych przez Światowe Zgromadzenie Zdrowia (WHA) w sprawie żywienia niemowląt i małych dzieci,
 - opracowania, promowania i wspierania organizacji producentów, takich jak spółdzielnie, co wzmacnia pozycję przetargową drobnych rolników, wprowadzając warunki niezbędne do tego, by byli oni lepiej wynagradzani przez rynki oraz umożliwiając wymianę wiedzy i najlepszych praktyk między drobnymi rolnikami;
50. podkreśla, że nowy sojusz rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia musi prowadzić na etapie podstawowym i etapie przetwarzania do ustanowienia struktury rolnictwa dostosowanej do warunków regionalnych;
51. wzywa rządy państw afrykańskich do wspierania solidarności między pokoleniami, przy jednoczesnym uznaniu jej kluczowej roli w walce z ubóstwem;
52. podkreśla, jak ważne jest propagowanie w szkołach i w społecznościach lokalnych programów edukacyjnych poświęconych żywnieniu;
53. podkreśla fakt, że prawo do wody stanowi uzupełnienie prawa do pożywienia oraz że rezolucja ONZ z 2010 r. nie doprowadziła jeszcze do zdecydowanych działań mających na celu zapewnienie prawa człowieka do wody, wzywa UE do rozważenia propozycji włoskiego komitetu Światowej Umowy Wodnej (CICMA) dotyczącej Protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych;
54. zwraca uwagę na potrzebę dostępu do czystej wody pitnej oraz na wpływ, jaki rolnictwo może mieć w tym względzie;
55. uznaje rolę dostępu do wody na potrzeby rolne oraz ryzyko związane z nadmiernym uzależnieniem od cennych zasobów wody wykorzystywanych do nawadniania i w związku z tym zwraca uwagę na potrzebę redukcji praktyk nadmiernego nawadniania łączącego się z marnotrawstwem wody i podkreśla rolę jaką mogą odgrywać techniki agronomiczne stosowane do oszczędzania wody jeśli chodzi o przeciwdziałanie parowaniu terenowemu, zatrzymywanie wody w zdrowej aktywnej glebie i niezanieczyszczanie zasobów pitnych;
56. zauważa, że zrównoważone gospodarowanie glebą może przyczynić się do podniesienia światowej produkcji żywności nawet o 58 % ⁽¹⁾;
57. wskazuje na synergie pomiędzy podejściem opartym na glebie i drzewach oraz znaczeniem dostosowania agroekosystemów do zmiany klimatu; podkreśla szczególnie duże zapotrzebowanie na drewno opałowe, zwraca w szczególności uwagę na wielorakie zastosowania drzew wiążących azot;
58. zwraca uwagę na specyfikę rolnictwa na obszarach o klimacie tropikalnym i półpustynnym, w szczególności jeśli chodzi o ochronę upraw przed słońcem i ochronę gleby, oraz uważa, że monokultury ekstrakcyjne są przestarzałe, zauważając również, że są one coraz częściej wycofywane w krajach-darczyńcach sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia;
59. przestrzega przed zbytnim uzależnieniem od produkcji towarów rolnych niebędących żywnością raczej niż żywności, w szczególności surowców na biopaliwa, w ramach inicjatyw finansowanych przez sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia, jeśli produkcja tych towarów może mieć szkodliwy wpływ na bezpieczeństwo żywnościowe i suwerenność żywnościową krajów uczestniczących;

⁽¹⁾ FAO, Global Soil Partnership [Światowe Partnerstwo w sprawie Gleby]

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

60. zauważa, że techniki agronomiczne stymulujące naturalne procesy, takie jak tworzenie się warstwy uprawnej, regulacja wody i populacji szkodników lub tworzenie zamkniętych cykli obiegu składników odżywczych, mogą zapewnić rolnikom i władzom długoterminową produktywność i żywność po niskich kosztach;

61. zwraca uwagę, że krajach rozwijających się, takich jak kraje należące do sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia, możliwe jest zarówno nadużywanie środków chemicznych, jak i ich nieprawidłowe stosowanie;

62. uważa, że analfabetyzm i brak odpowiedniego przeszkolenia pogłębiają ten problem, co może prowadzić do znacznego podniesienia się poziomu pozostałości pestycydów w świeżych owocach i warzywach, a także do zatrucia i innego negatywnego wpływu na zdrowie rolników i ich rodzin;

Reforma prawna w sektorze materiału siewnego

63. przypomina, że prawo rolników do nieograniczonej produkcji, wymiany i sprzedaży materiału siewnego jest podstawą utrzymania 90 % ludności pracującej w rolnictwie na kontynencie afrykańskim oraz że różnorodność materiału siewnego ma kluczowe znaczenie dla zagwarantowania odporności rolnictwa afrykańskiego na zmiany klimatu; podkreśla, że wnioski koncernów o wzmocnienie praw do ochrony odmian roślin zgodnie z Międzynarodową konwencją o ochronie nowych odmian roślin z 1991 r. (konwencja UPOV) nie powinny prowadzić do zakazania takich nieformalnych operacji;

64. zwraca uwagę na ryzyko deregulacji sektora nasion w krajach uczestniczących, co może doprowadzić do nadmiernej zależności drobnych producentów rolnych od nasion i środków ochrony roślin produkowanych przez przedsiębiorstwa zagraniczne;

65. przypomina, że postanowienia TRIPS wzywające do pewnego rodzaju ochrony odmian roślin nie zmuszają krajów rozwijających się do przyjmowania systemu UPOV; podkreśla, że postanowienia te jednak umożliwiają krajom rozwijanie własnych systemów, które są lepiej dostosowane do specyfiki produkcji rolnej danego kraju i do tradycyjnych systemów zaopatrywania w materiał siewny zarządzanych przez samych rolników, podczas gdy kraje najsłabiej rozwinięte należące do WTO są wyłączone ze stosowania takich postanowień porozumienia TRIPS; podkreśla, że własne systemy powinny wspierać cele i obowiązki na mocy Konwencji o różnorodności biologicznej, protokołu z Nagoi i Międzynarodowego traktatu o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa, a nie zaprzeczać tym celom i obowiązkom;

66. ubolewa nad wysuwanymi przez przedsiębiorców żądaniem harmonizacji przepisów o materiale siewnym w oparciu o zasady odrębności, wyrównania i trwałości (DUS) w kontekście afrykańskim za pośrednictwem instytucji regionalnych i które będą hamowały rozwój i wzrost systemów zaopatrywania w materiał siewny zarządzanych przez rolników na szczeblu krajowym i regionalnym, ponieważ nasiona hodowane i przechowywane w tych systemach zazwyczaj nie spełniają kryteriów DUS;

67. wzywa kraje należące do grupy G7 do wspierania, za pośrednictwem banków nasion, systemów zaopatrywania w materiał siewny zarządzanych przez rolników;

68. przypomina, że choć komercyjne odmiany nasion mogą krótkofalowo zwiększać plony, to wyhodowane przez rolników tradycyjne odmiany, populacje miejscowe i związana z tym wiedza mogą najlepiej służyć dostosowaniu się do specyficznych warunków rolnictwa ekologicznego i do zmiany klimatu; podkreśla, że ponadto ich większa wydajność zależy od nakładów (nawozów, pestycydów, ziaren hybrydowych), przez co rolnicy mogą wpadać w pułapkę zadłużenia;

69. z niepokojem zauważa, że wprowadzenie i rozpowszechnienie certyfikowanego materiału siewnego w Afryce zwiększa zależność drobnych producentów rolnych, zwiększa prawdopodobieństwo niewypłacalności i ogranicza różnorodność materiału siewnego;

70. opowiada się za wspieraniem polityki lokalnej, której celem jest zapewnianie stałego i zrównoważonego dostępu do różnicowanych i pożywnych pokarmów, w myśl zasady odpowiedzialności i pomocniczości;

71. wzywa Komisję do zapewnienia, aby zobowiązania UE na rzecz praw rolników, których wyrazem jest Międzynarodowy traktat o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa (ITPGRFA), znalazły odzwierciedlenie w pomocy technicznej i wsparciu finansowym w celu opracowania polityki w zakresie materiału siewnego; wzywa UE do wspierania systemów praw własności intelektualnej, które sprzyjają rozwojowi lokalnie zaadaptowanych odmian nasion oraz nasion z własnego zbioru gospodarstw rolnych;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

72. wzywa państwa członkowskie grupy G8 do niewspierania upraw GMO w Afryce;
73. przypomina, że afrykańska ustawa wzorcowa o bezpieczeństwie biologicznym ustanawia wysoki poziom referencyjny w kwestii bezpieczeństwa biologicznego; uważa, że całą pomoc ze strony zagranicznych darczyńców w rozwój bezpieczeństwa biologicznego na szczeblu krajowym i regionalnym należy ująć w odpowiednie ramy;
74. wzywa państwa afrykańskie do tego, by nie wprowadzały krajowych lub regionalnych systemów bezpieczeństwa biologicznego, przewidujących niższe standardy bezpieczeństwa biologicznego od tych ustanowionych w protokole kartageńskim o bezpieczeństwie biologicznym;
75. wzywa kraje uczestniczące do umożliwienia rolnikom zastosowania opcji uniknięcia uzależnienia od nakładów oraz wspierania rolniczych systemów materiału siewnego w celu zachowania i zwiększania różnorodności biologicznej w rolnictwie poprzez utrzymanie lokalnych publicznych banków nasion, wymianę i stały rozwój lokalnych odmian nasion, zapewniając w szczególności elastyczność w zakresie wykazów materiału siewnego, aby nie wykluczać odmian proponowanych przez rolników oraz gwarantować kontynuację tradycyjnej produkcji;
76. wzywa kraje uczestniczące do chronienia i propagowania dostępu do nasion i środków produkcji rolnej dla drobnych rolników, grup marginalizowanych i społeczności wiejskich i wymiany tych nasion i środków produkcji rolnej, oraz do przestrzegania międzynarodowych umów w sprawie zakazu opatentowania procesów życiowych i biologicznych, w szczególności rodzimych odmian i gatunków;
77. zwraca uwagę na ryzyko coraz większej marginalizacji kobiet w procesach decyzyjnych, które wynika z rozwijania niektórych upraw komercyjnych; zauważa, że szkolenia rolnicze często są kierowane do mężczyzn, a kobiety są z nich wykluczane i są one w związku z tym odsunięte od gospodarowania gruntami i uprawami, choć tradycyjnie się tym zajmowały;

Płeć

78. ubolewa, że krajowe ramy współpracy w większości nie określają konkretnych zobowiązań dotyczących sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci ani dotyczących monitorowania postępów za pomocą danych zdezagregowanych; podkreśla potrzebę odejścia od abstrakcyjnych i ogólnych zobowiązań na rzecz zobowiązań konkretnych i precyzyjnych w ramach krajowych planów działania w celu wzmocnienia pozycji kobiet jako osób uprawnionych;
79. wzywa rządy do wyeliminowania wszelkiej dyskryminacji wobec kobiet pod względem dostępu do ziemi, systemów mikropożyczek i usług, oraz do skutecznego zaangażowania kobiet w opracowywanie i realizację polityki badawczo-rozwojowej w dziedzinie rolnictwa;

Finansowanie inwestycji rolnych w Afryce

80. podkreśla potrzebę zapewnienia przejrzystości wszystkich środków finansowych przyznawanych przez przedsiębiorstwa sektora prywatnego oraz upublicznienia takich środków;
81. wzywa darczyńców do doprowadzenia oficjalnej pomocy rozwojowej do zgodności z zasadami skuteczności rozwoju, do ukierunkowania na rezultaty służące eliminacji ubóstwa oraz do promowania partnerstw sprzyjających włączeniu społecznemu, przejrzystości i odpowiedzialności;
82. wzywa darczyńców do ukierunkowania wsparcia na rozwój rolnictwa, głównie za pośrednictwem krajowych funduszy rozwoju, które udzielają dotacji i pożyczek drobnym producentom rolnym i gospodarstwom rodzinnym;
83. wzywa darczyńców do wspierania edukacji, szkoleń i doradztwa technicznego skierowanych do rolników;
84. wzywa darczyńców do wspierania tworzenia rolniczych organizacji zawodowych i gospodarczych oraz spółdzielni rolniczych, które umożliwiają dostarczanie przystępnych cenowo środków produkcji i pomagają rolnikom przetwarzać własne produkty i wprowadzać je do obrotu w sposób, który zapewnia opłacalność ich produkcji;
85. uważa, że zapewnianie przez państwa członkowskie grupy G8 środków finansowych na nowy sojusz na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia odbywa się w sposób sprzeczny z celem wspierania lokalnych przedsiębiorstw w danych krajach, jako że nie mogą one konkurować z międzynarodowymi koncernami zajmującymi dominujące pozycje na rynkach i korzystającymi z przywilejów taryfowych, podatkowych oraz dotyczących prowadzenia działalności;
86. przypomina, że pomoc rozwojowa ma na celu zmniejszenie, a docelowo likwidację ubóstwa; uważa, że oficjalna pomoc rozwojowa powinna być ukierunkowana na bezpośrednie wsparcie dla drobnych producentów rolnych;

Wtorek, 7 czerwca 2016 r.

87. podkreśla potrzebę ożywienia inwestycji publicznych w afrykańskim rolnictwie, przy wspieraniu inwestycji prywatnych, oraz położenia nacisku na inwestycje w rolnictwo ekologiczne w celu zrównoważonego zwiększania bezpieczeństwa żywnościowego oraz ograniczania ubóstwa i głodu, przy jednoczesnej ochronie różnorodności biologicznej oraz poszanowaniu wiedzy i innowacji społeczności tubylczej;

88. podkreśla, że kraje wchodzące w skład grupy G7 powinny zagwarantować krajom afrykańskim prawo do ochrony ich sektora rolnictwa za pomocą systemów taryfowych i podatkowych, które faworyzują gospodarstwa rodzinne i drobnych producentów rolnych;

89. wzywa UE do zajęcia się ww. wadami nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia, do działania na rzecz zwiększenia jego przejrzystości i lepszego zarządzania nim, oraz do zagwarantowania, że działania podjęte w jego ramach są spójne z celami polityki rozwoju;

o

o o

90. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz stronom nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia.
